

Роман Голод, ЛЧ

ПЕРША МОЯ ЗУСТРІЧ З РОМАНОМ ШУХЕВИЧЕМ (В пам'ять основоположника "Чорноморців")

Перша моя зустріч з Романом Шухевичем в році 1918, коли я приїхав перший раз з мого рідного села до гімназії у Львові. Гімназія містилася у Народному Домі. Перший раз зустрівся я тоді із міським життям у великому, як на наші обставини, місті. Народний Дім із своїми довгими та крутими коритарями, темним подвір'ям, зробив на мене, як на селяху, дивно-пригнічуюче враження. Таке саме почували

,
напевнее

,
і інші, як нас називали, "селяхи". Цілий Народний Дім роївся від розгуканої дітвори. А розгукане було тому, що вже четвертий рік тривала світова війна і було видно, що хлопцям бракувало сильної Батьківської руки. На перший погляд можна було побачити, що хлопці ділились на три великі групи: одна, це була т. зв. "панчики", сини нашої інтел

і
генції, порядно вдягне

ні
, добре зачесані, зарозумілі - дивилися згори на всіх. Друга група, це були "львівські діти", сини міських робітників, рем

і
сників, і т. д., що відзначалися великою рухливістю. Були вони майстрами розбоїв і

найбільше воювали з третьою групою, т.

з. селянами. Селяни трималися також разом

,
як приходило до бійки, а приходило дуже часто, давали добру відсіч "львівським дітям".
Із тих г

а
рячих і в дитячій пам'яті нестертих часів остався мені образ біленького невеличкого, із
бистрим зором, кучерявого хлопчика, який вирізнявся з

-
поміж усіх трьох груп. Повинен би він був належати до групи першої — але він належав
до всіх трьох груп. Приятелів мав він усюди. У завзятих бійках його можна було бачити і
по стороні паничків, і по стороні селянів

,
і по стороні львівських дітей. Все він спішив із поміч

ч
ю там, де бачив пошкодованого. Кожний несправедливо покривджений знав, що десь
йому з'явився до помочі малий "

Ш
ух". Не признавав він поділу на групи, а повний життя встрявав у кожную "оказію" і по
остаточній розправі завжди лишався приятелем усіх. Таким затямив я нашого "Шуха" -
Романа Шухевича. Ті, що разом із ним зросли, вчилися, працювали, поділяли із ним щастя
і нещастя, стверджують

,
що прикмета всеоб'єднання, готов

о
сті служити покривдженому, вміння погодити суперечності у своїх приятелів, домінували
у цілому його короткому, але як багатому житті!

Заблизько ми є сьогодні до цієї великої постаті в нашому українському житті, щоби могли
всебічно насвітлити об'єктивно його многогранні прикмети духа. Забагато ще в наших
серцях, з одної сторонни, симпатій особисто до нашого "Шуха", з другої сторонни,
забагато тендеційност

и
наших політичних груп, котрі хотіли би його або змонополізувати для себе, або інші
майже не признавати. І щойно тоді, коли минуться ті, котрі його монополізують, та не
стане тих, що його не бачать, - особа Романа Шухевича, правдивого лицаря без кази і
пороку, ввійде до історії в повній своїй вартості і славі. Шухевич вийшов із пластових
рядів. Шухевич увійшов в історію України як герой, що ціле своє життя, родинне і
особисте щастя та свою буйну молодість віддав для свого народу. Він, вірний

П
ластовій

П
рисязі, проміряв тернистий шлях України і змагав до щастя Вітчизни. Згинув із зброєю в
руках як генерал Української Повстанської Армії в боротьбі з окупантом. Нехай

же ж його хоробрий і світлий дух буде для нас, пластунів, прикладом в сповнюванні наших обов'язків до Пласту, до своєї спільноти, до України.

Голод Р. Перша моя зустріч з Романом Шухевичем. (В пам'ять основоположника "Чорноморці в") // Станичні Вісті. – Едмонтон, Альберта, 1956. – Квітень. – Ч. 4.